

- nakazanie zwrotu wszelkich kwot ewentualnie odzyskanych przez Komisję na podstawie tych decyzji, wraz z odsetkami za zwłokę według stopy stosowanej przez Europejski Bank Centralny, powiększonej o 7 punktów;
- nakazanie zapłaty symbolicznego 1 EUR tytułem odszkodowania, z zastrzeżeniem możliwości zmiany;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku kompetencji Komisji do wydania zaskarżonych decyzji, braku podstawy prawnej i naruszenia zasady uzasadnionych oczekiwań. Skarżąca uważa, że Komisja nie była uprawniona do wydania zaskarżonych decyzji stanowiących tytuł egzekucyjny w celu odzyskania wierzytelności, którą – jak twierdzi Komisja – ma ona wobec skarżącej, z uwagi na brak w umowie między nimi klauzuli arbitrażowej przyznającej sądom Unii właściwość do rozstrzygnięcia sporów powstałych między nimi w dziedzinie zobowiązań umownych.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia rozporządzenia finansowego, ponieważ Komisji nie przysługuje wobec skarżącej żadna wierzytelność, a w każdym razie żadna pewna wierzytelność.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia istotnych wymogów formalnych, obowiązku staranności i zasady bezstronności, przewidzianych w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Skarżąca podnosi, że w zaskarżonych decyzjach, w celu uzasadnienia wszczęcia procedury odzyskania należności, Komisja wskazała, iż skarżąca nie zastosowała się do noty obciążeniowej, ponaglenia i wezwania do zapłaty. Czyniąc to, pozwana nie wspomniała jednak, po pierwsze, że skarżąca je zakwestionowała, a po drugie, że sąd belgijski uznał się za właściwy do rozpoznania powództwa wniesionego do tego sądu w kontekście dwóch umów. Skarżąca dodaje, że pozwana uchybiła również ciężącemu na niej obowiązkowi uzasadnienia, ponieważ nie wyjaśniła powodów, które skłoniły ją w tym przypadku do postąpienia w ten sposób. Wreszcie, skarżąca uważa, że Komisja nie zbadała w sposób staranny i bezstronny wszystkich istotnych elementów niniejszej sprawy.

Skarga wniesiona w dniu 12 lipca 2021 r. – Alauzun i in. / Komisja i EMA

(Sprawa T-418/21)

(2021/C 338/52)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Virginie Alauzun (Saint-Cannat, Francja) i 774 innych skarżących (przedstawiciel: F. Di Vizio, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska, Europejska Agencja Leków (EMA)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- tytułem żądania głównego, stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji Europejskiej z dnia 31 maja 2021 r. EMEA/H/C/005735/II/0030 z powodu naruszenia istotnych wymogów proceduralnych i braku uzasadnienia w ramach warunkowego dopuszczenia do obrotu;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności opinii komitetu ds. produktów leczniczych stosowanych u ludzi Europejskiej Agencji Leków (EMA), wydanej w dniu 28 maja 2021 r., w której EMA zaleciła warunkowe dopuszczenie do obrotu szczepionki Comirnaty produkowanej przez BioNTech i Pfizer;
- obciążenie EMA i Komisji wszystkimi kosztami poniesionymi przez skarżące.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi na decyzję Komisji z dnia 31 maja 2021 r. zmieniającą warunkowe pozwolenie na dopuszczenie do obrotu produktu leczniczego stosowanego u ludzi „Comirnaty – Szczepionka mRNA (ze zmodyfikowanymi nukleozydami) przeciw COVID-19”, przyznane decyzją C(2020) 9598 final, skarżące podnoszą dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia istotnych wymogów proceduralnych i braku uzasadnienia. Skarżące podnoszą w tym względzie, że w zaskarżonych decyzjach nie wykazano, iż przedmiotowa szczepionka jest objęta zakresem stosowania art. 2 i 4 rozporządzenia nr 507/2006⁽¹⁾ lub spełnia wymogi przewidziane w tych przepisach. Zdaniem skarżących rozpatrywane warunkowe pozwolenie na dopuszczenie do obrotu nie spełnia bowiem przesłanki stanu nadzwyczajnego lub choroby zagrażającej życiu członków zainteresowanej społeczności. Skarżące dodają, że wspomniane pozwolenie nie może też opierać się na pozytywnym stosunku korzyści do ryzyka ani stanowić odpowiedzi na niezaspokojone potrzeby medyczne. Wreszcie skarżące uważają, że korzyści dla zdrowia publicznego wynikające z zaskarżonego pozwolenia nie mogą przeważać nad ryzykiem nieodłącznie związanym z faktem, że wymagane są jeszcze dodatkowe dane.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia praw podstawowych, mianowicie prawa człowieka do integralności i prawa do życia, przewidzianych odpowiednio w art. 3 i 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 507/2006 z dnia 29 marca 2006 r. w sprawie warunkowego dopuszczenia do obrotu produktów leczniczych stosowanych u ludzi wchodzących w zakres rozporządzenia (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. 2006, L 92, s. 6).

Skarga wniesiona w dniu 12 lipca 2021 r. – Cargolux / Komisja

(Sprawa T-420/21)

(2021/C 338/53)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Cargolux Airlines International SA (Cargolux) (Sandweiler, Luksemburg) (przedstawiciele: G. Goeteyn i E. Aliende Rodríguez, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności w całości pisma Komisji do Cargolux z dnia 30 kwietnia 2021 r.;
- nakazanie Unii, reprezentowanej przez Komisję, na podstawie art. 266 akapit pierwszy TFUE, naprawienia szkody poniesionej przez Cargolux z tego względu, że Komisja nie zapłaciła kwoty należnych odsetek za zwłokę i kwoty należnych odsetek składanych w wykonaniu wyroku z dnia 16 grudnia 2015 r., Cargolux Airlines/Komisja (T-39/11), i w konsekwencji zasądzenie zapłaty następujących kwot zgodnie z art. 266 akapit drugi TFUE, art. 268 TFUE i art. 340 akapit drugi TFUE:
 - a) kwoty należnych odsetek za zwłokę, to jest odsetek od kwoty 39 900 000 EUR według stopy procentowej stosowanej przez Europejski Bank Centralny do jego operacji refinansowania z dnia 1 listopada 2010 r. (mianowicie 1 %), powiększonej o 3,5 %, za okres od dnia 15 lutego 2011 r. do dnia 5 lutego 2016 r., co daje kwotę 8 075 972,03 EUR, lub – w przeciwnym razie – według stopy procentowej, którą Sąd uzna za właściwą; oraz
 - b) kwoty należnych odsetek składanych, to jest odsetek od kwoty należnych odsetek za zwłokę wskazanych w lit. a) powyżej za okres od dnia 5 lutego 2016 r. do dnia rzeczywistej zapłaty przez Komisję kwoty dochodzonej w lit. a) powyżej [lub w przypadku oddalenia przez Sąd wniosku Cargolux o to, aby termin zapłaty należnych odsetek składanych biegł od dnia 5 lutego 2016 r. – co najmniej za okres od dnia wniesienia niniejszej skargi do dnia rzeczywistej zapłaty przez Komisję kwoty dochodzonej w lit. a) powyżej]], według stopy procentowej stosowanej przez Europejski Bank Centralny do jego operacji refinansowania z dnia 1 listopada 2010 r. (mianowicie 1 %), powiększonej o 3,5 % (lub w przeciwnym razie według stopy procentowej, którą Sąd uzna za właściwą);
- obciążenie Komisji całością kosztów poniesionych przez Cargolux w niniejszym postępowaniu.